

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.629 van 17 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Congolese nationaliteit verklaart zich op 9 september 2005 vluchteling.

Op 19 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 december 2005 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 26 maart 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 10 april 2007 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij arrest nr. 4537 van 6 december 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 7 februari 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 14 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 december 2008.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds september 2005 in België verblijft, duurzame bindingen/relaties in België heeft opgebouwd, geïntegreerd zou zijn, cursussen Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was/is onder een contract van onbepaalde duur, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 06.12.2007 met een beslissing tot "Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14.02.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, haar betekend via de post op 18.02.2008. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 2 jaar en 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In de Democratische Republiek Congo is er

een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Kinshasa.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet van 1980."

Tevens wordt op 2 december 2008 aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel maakt het voorwerp uit van het beroep met het rolnummer 35.405.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel het volgende aan:

"Middelen tot vernietiging: schending art. 3 en 8 EVRM

1. De verzoekster wenst op te merken dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken art. 8 EVRM schendt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen acht geslaan op de buitengewone omstandigheden die de verzoekster kan inroepen;

Verblijfsrecht van haar broer in België;

Verzoeksters relatie met een Belgische man met Congolese origine;

De integratie van de verzoekster in België;

De tewerkstelling van de verzoekster in België.

De verzoekster heeft bijgevolg wel degelijk aangegeven dat zij omwille van de duurzame binding met België over buitengewone omstandigheden beschikken om haar verzoek om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

2. De verzoekster wenst te beklemtonen dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. Artikel 8 van het E.V.R.M. garandeert het respect voor het gezinsleven en het privéleven.

Artikel 3 van het E.V.R.M. garandeert dat de overheid de betrokkenen niet onderwerpt aan een vernederende behandeling. Dat de verzoekster een gezin vormt met haar Belgische partner. Dat beiden trouwplannen koesteren.

Dat de verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een daadwerkelijke band heeft : de verzoekster wil werken, spreekt de taal, heeft Belgische vrienden en kennissen;

3. Ingevolge de bestreden beslissing wordt het gezin van de verzoekster ontworpen. De verzoekster meent dat zij een reëel en effectief gezinsleven kan inroepen.

Het recht op een gezinsleven is evident niet absoluut en voorziet een zekere mogelijkheid tot een bij de wet voorziene inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven.

Niettemin mag deze inmenging niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

In casu is de beslissing van onontvankelijkheid, echter disproportioneel ten opzichte van het belang dat de overheid inroept.

- Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat om redenen van het gezinsleven van de verzoeker, een visum annex machtiging, moeilijk kan geweigerd worden, temeer daar er in

hoofde van de verzoekster geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

- Anderzijds houdt de weigering om gemachtigd te worden tot verblijf in dat de verzoekster voor onbepaalde duur van haar partner gescheiden dient te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer zij opnieuw bij hem kan vertoeven.

Bovendien kan de echtgenoot van de verzoekster, na het huwelijk, tijdens deze periode - waarvan de duur niet te bepalen valt. maar die zeker langdurig zal zijn -, onmogelijk volgen naar RDC omwille van professionele en familiale verplichtingen.

BESLUIT

De bestreden beslissing is manifest gebrekkig."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster met haar vage, ongestaafde beschouwingen geen schending aantoonde van artikel 8, noch van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). De motivering van de bestreden beslissing is wel degelijk afdoend en wordt door verzoekster niet op concrete wijze ontkend of betwist. Verwerende partij wijst erop dat de elementen van integratie, die door verzoekster worden aangebracht, veeleer betrekking hebben op de argumenten ten gronde om een verblijfmachtiging te verkrijgen. Verwerende partij merkt voorts op dat verzoekster, voor het eerst in het huidig verzoekschrift, verwijst naar een vermeende broer die in België woont en naar haar vermeende relatie met een Belgische man. Verwerende partij stelt dat daar verzoekster van deze twee elementen geen melding maakte in haar aanvraag, de gemachtigde van de minister er ook geen rekening kon mee houden bij het nemen van de beslissing en dit geenszins tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verwerende partij is verder van mening dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden wordt en staft deze stelling bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State. Verwerende partij wijst erop dat het slechts om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaat. Bovendien wijst verwerende partij erop dat het illegaal verblijf van verzoekster een strafrechterlijke inbreuk uitmaakt en dat artikel 8, tweede lid van het EVRM een inmenging van het openbaar gezag toestaat wanneer deze nodig is bij de preventie van strafrechterlijke inbreuken. Verder stelt verwerende partij dat verzoekster bezwaarlijk beroep kan doen op haar vermeende relatie met haar vermeende 'toekomstige echtgenoot'. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Tenslotte merkt verwerende partij op dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht. Verwerende partij kan zich bijgevolg niet met kennis van zaken verdedigen. Ook wanneer door verzoekster, in de toelichting van het middel, op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het voor verwerende partij niet duidelijk op welke wijze verzoekster deze regels geschonden acht, zodat het middel in dat opzicht onontvankelijk is.

3.3. Verzoekster volhardt in de repliekmemoire in hetgeen werd uitgezet in het initiële verzoekschrift en voegt in bijlage de identiteitskaart van haar partner toe.

3.4. Verzoekster voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster in het verzoekschrift tevens het volgende stelt: *"De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen acht geslaan op de buitengewone omstandigheden die de verzoekster kan inroepen"*. Verzoekster uit bijgevolg kritiek op de motieven van de beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster is van mening dat de beslissing van onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf disproportioneel is ten opzichte van het belang dat de overheid inroept. Verzoekster verwijst in dit kader naar haar duurzame binding met België en het gegeven dat zij trouwplannen koestert met haar Belgische partner. Enerzijds stelt verzoekster dat het belang van de Belgische overheid inzake de soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen uiterst beperkt is omdat het verblijfsrecht moeilijk geweigerd kan worden wegens de redenen van het gezinsleven van verzoekster. Bovendien zijn er in hoofde van verzoekster geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar. Anderzijds stelt verzoekster dat de bestreden beslissing neerkomt op het feit dat zij voor onbepaalde duur van haar partner gescheiden dient te leven. Bovendien kan de toekomstige echtgenoot van verzoekster haar niet volgen naar Congo omwille van professionele en familiale verplichtingen.

De aanvraag van verzoekster luidde in dit verband als volgt: *“Toepassing artikel 8 van het E. V.R.M, de eerbiediging van het recht op een gezinsleven.*

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling,

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen.” Indien er geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, wordt de verzoekster in haar levenssituatie ontwricht.

Dat Minister van Binnenlandse zaken terdege met deze buitengewone omstandigheid dient rekening te houden, wat blijkt uit het volgende arrest:

“ Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8. 1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen ". (Zie R.v.St. nr 58.969, 1 april 1996 <http://www.Raadvst-consetal.be> (7januari 2000);, Rev, dr. étr 1996. 742: T. Vreemd. 1997. 29)".

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen de gevolgen van de beslissing en het familiaal leven van verzoekster. Er wordt immers overwogen: *"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven".*

Betreffende de nieuwe elementen die verzoekster in het huidig verzoekschrift aanvoert, namelijk de broer van verzoekster die in België zou wonen en de relatie en trouwplannen van verzoekster met een Belgische onderdaan, wordt opgemerkt dat deze niet in de aanvraag werden vermeld. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister geen rekening houden met deze aangebrachte elementen. In de mate waarin verzoekster aan de Raad zou vragen om de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen, wordt herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid.

Verzoekster laat in casu na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Noch toont verzoekster aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing. Het louter bijvoegen van een kopie van de identiteitskaart van de vermeende partner van verzoekster, draagt niet bij tot het bewijs van het bestaan van een 'gezin' in de zin van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. De loutere bewering dat verzoekster een Belgische partner zou hebben en een broer die tot vestiging in het Rijk gemachtigd is, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden doet gelden die haar vrijstellen om haar aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit haar land van herkomst, in te dienen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar vermeende partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM

biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

In zoverre verzoekster aanvoert dat door verwerende partij ten onrechte geen acht werd geslagen op de door haar aangebrachte elementen van integratie en tewerkstelling die zij als buitengewone omstandigheden wil laten gelden, dient te worden opgemerkt dat verzoekster dit in de aanvraag als volgt formuleerde: *“De verzoekster heeft de nodige cursussen maatschappelijke oriëntatie en Nederlands gevolgd en is bijgevolg voldoende in de Belgische maatschappij geïntegreerd en heeft verzoekster duurzame bindingen in België opgebouwd”* en *“De verzoekster is tewerkgesteld in het kader van dienstencheques en staat zelf in voor haar levensonderhoud. Gezien de verzoeksters asielprocedure nog hangende is, gezien verzoekster in de Belgische maatschappij is geïntegreerd en tewerkstelling geniet, is de huidige aanvraag ontvankelijk”*. Hierop wordt in de bestreden beslissing wel degelijk ingegaan en hierover wordt het volgende overwogen: *“Het feit dat betrokkene sinds september 2005 in België verblijft, duurzame bindingen/relaties in België heeft opgebouwd, geïntegreerd zou zijn, cursussen Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”* en *“Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was/is onder een contract van onbepaalde duur, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien”*.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster in haar aanvraag niet heeft aangetoond dat haar integratie en haar duurzame verbinding met België het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoekster in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoekster geen buitengewone omstandigheid is.

Inzoverre verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. In de mate dat in het enige middel de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, is het onontvankelijk.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 van het EVRM kan evenmin worden aangenomen.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.